

обыкаляше мегдана. На главата му бѣше скуфа зелена съ бѣлъ кръстъ. Той вървѣше помежду два реда войны и братята на *мира* и на *милосердіето*. Предъ него вървѣше тъмничныйтъ священникъ и нѣколко иноцы отъ ордена на *умирающытъ*; а предъ сичкытъ вървѣше единъ църковникъ който носяше кръстъ. Единъ отъ тѣзи иноцы стоеше постоянно близо до осѣдениа и го утѣшаваше. Другытъ пѣяхъ монотонно ъ жално предсмъртнытъ молитвы, когато братята на *мира* и на *милосердіето* конто държахъ по едно звѣнце пригласяхъ жално църковното пѣніе. Отъ друга една страна голѣмо едно число отъ братята на *мира* и на *милосердіето* идяхъ да са присѣдинягъ съ придружающытъ осѣденныа. Тѣ отъ заранѣга бѣхъ обыколили сичкыа градъ, предшествованы отъ глашатай, който държѣше звѣнецъ и викаше съ жаловитъ гласъ: « *Дайте, братя, за литурія за спасеніето на душата на осѣденныа на смърть.* »

Туй благочестиво шествіе на братята бѣше съвършено чисто отъ лицемѣріето и отъ смѣшната карикатурность, която са обыкновенно посвява у тѣзи ордены, таквози милосердіе и таквази висока и чловѣколюбива идея господствуваше у туй братство составено отъ найзнаменитытъ мъжы на града, конто имахъ за цѣль да услаждатъ послѣднытъ минуты на онѣзи конто наказваше законътъ, и туряхъ, тѣй да речемъ, наспоредъ чловѣческото правосѣдіе съ Божіето милосердіе, тѣй щото чловѣкъ осѣщаше священно уваженіе предъ благочестивытъ онѣзи *хидалмы*, сичкытъ отъ найбогатытъ испанскы челяды, съединены въ дѣлото на высшето христіанско чловѣколюбіе за утѣшніе на онѣзи, конто сѣ оставены отъ сичкытъ.

« Высоко чловѣколюбіе! пошениа Жуанъ д'Авила; възхитенъ отъ цѣльта на туй братство.